

— Змест любога выдання залежыць ад тых твораў, якія напісаны і будуць напісаны сённяшнімі сучаснымі пісьменнікамі. Цяпер жа ні ў адно выданне сваіх новых апавяданняў, аповесцяў, раманаў не прапануюць ні Іван Шамякін, ні Уладзімір Караткевіч, ні Іван Мележ, ні Янка Брыль, ні Іван Пташнікаў, ні Міхась Стральцоў, ні Ян Скрыган... Але гэта не значыць, што нашы сучаснікі нічога значнага не напісалі і не напішуць. З цікавасцю чыталіся і мелі добрыя водгукі нядаўна надрукаваныя ў «Полымі» раманы Уладзіміра Гаўрыловіча «Любі бліжняга твайго...», Віктара Праўдзіна «Непераможны злом», Алеся Кажудоба «Партрэт», апавесці Зіновія Прыгодзіча «Чаромхавыя халады», Валянціны Кадзетавай «Лаліта з горада», Святланы Бязлепкінай «Півонеманія», Уладзіміра Васько «Горад пад вадой», апавяданні Алеся Бадака, Віктара Гардзея,

Выйшла кніга «Верыў у Беларусь», прысвечаная жыццю і дзейнасці дзяржаўнага дзеяча, мэра Мінска ў першай палове 1990-х гг., дыпламата і намесніка міністра замежных спраў Рэспублікі Беларусь Аляксандра Герасіменкі (1946—2017).

Такія выданні з'яўляюцца нячаста. Гісторыкі, калі і персаніфікуюць мінулыя часіны, то найперш звяртаюцца да постацяў мінулых стагоддзяў альбо пішуць пра дзеячаў культуры і мастацтва, літаратуры, радзей — пра вучоных. Непасрэдныя арганізатары дзяржаўнага будаўніцтва, кіраўнікі Беларусі ў розныя дзесяцігоддзі, як правіла, застаюцца па-за ўвагай. І добра, калі яшчэ нехта з іх сам паспее напісаць успаміны, мемуары. А калі праходзіць час, паступова сыходзяць з жыцця людзі, якія ведалі таго ці іншага энергічнага, яркага кіраўніка горада ці вобласці, органа дзяржаўнага кіравання, застаюцца хіба што толькі дакументы, пракаментавачы якія аб'ектыўна не кожны і зможа.

Зборнік розных матэрыялаў «Верны ў Беларусь» Аляксандр Герасіменка» стаў прыёмным выключэннем. Кніга выйшла ў выдавецтве «Тэхналогія». Укладальнік Сяргей Чыгрын разумна расклаў кнігу на тры асноўныя часткі — «Старонкі жыцця», «Успаміны», «Выбраныя гутаркі». Што цікава, у кнізе — падрабязны зварот да сям'і Аляксандра Міхайлавіча. Невялікі памерам раздзел — «Зямля талентаў» — распавед пра бацькоў галоўнага героя. Бацька мэра Міхаіл Майсеевіч Герасіменка (нараджіўся

— Новая імёны, а гэта значыць, творы маладых літаратараў у першую чаргу адкрывае чытачам часопіс «Маладосць». Пасля ўжо некаторыя, найболей смялейшыя з іх, самі прапануючы нам свае вершы і апавяданні. І гэта добра, што моладзь не баіцца «Полымя». У другім паўгоддзі ўпершыню ў часопісе будуць змешчаны апавяданні Паліны Корневай і Максіма Хацкевіча. Дзякуючы нашым пастаянным і ўжо добра вядомым аўтарам, мы не маем праблем, што друкаваць. У нас існуе нават пэўная «чарга». Але перш-наперш усё ж дру-

Гісторыя беларускай літаратуры не такая ўжо цяпер і маленькая, і, аналізуючы яе, мы бачым, што мала хто ў свой час пісаў удалыя творы пра сваю сучаснасць. І ўсё ж мы спадзяемся, што творы пра герояў нашага часу будучь напісаны, калі не старэйшымі пражанікамі, дык моладдзю, якая нарадзілася ўжо ў дваццаць першым стагоддзі. Мяркуючы па іх творах, што друкуюцца на

На сёння адчуваецца пэўны застой у паэзіі. Рэдка з'яўляюцца яркія творы. Прадстаўнікі майго пакалення і старэйшыя, на жаль, мала пішуць. Ды і колькасца з-за ўзросту нас засталося не дужа шмат. Я ўжо не кажу пра тых, хто пачынаў свой шлях у літаратуру ў 60—70-я гады мінулага стагоддзя. З іх у працоўным творчым стане засталіся адзінкі. І цяпер часцей друкуюцца тыя, хто пачынаў гадоў сорак таму, але ўвесь гэты мінулы час быў у літаратурным працэсе на другім плане, а то і зусім, калі можна так сказаць, у абозе. І таму моладзь часам арыентаецца не на найлепшае. Гэта відаць па публікацыях. Многія з маладых пачынаюць з белых вершаў, з хоку. Я разумею, што так прасцей пісаць: не трэба шукаць рыфмы і сачыць за рытмам. І ўсё ж я веру, што ў нас у паэзіі, дзякуючы мо-
сучасную літ-
— **Ці соч-
скімі літара-
кімі перыяды-
нямі? Што м-
у частцы па-
па зместу, і**
— Сачу. І с-
сійскіх літара-
кіх перыяды-
такія ж прабл-
Праўда, у іх н-
каго друкава-
І, калі параў-
часопісаў і т-
мі, то мы не н-
некоторых н-
наперадзе.
— **А ўвогу-
трымкі, ува-
сopісу «Пол-
у вас зваро-
чытачом, па-**
— Сувязь
ў нас ёсць.
тэлефануюць
куюць за дво-
друкавалі ў і-
іх прачыталі

— Часопіс «Полымя» виходить у світ уже амаль 102 гады. І яго далейшае існаванне залежыць ад кожнага з нас. І ў першую чаргу ад саміх пісьменнікаў, а пасля ўжо ад чытачоў. Электронныя выданні не замянялі і ўжо ніколі не замяняць папяровыя. Яны будуць існаваць паралельна. Публічныя і хатнія бібліятэкі не могуць быць без папяровых кніг, часопісаў і газет. Самы вечны носьбіт для мастацкіх твораў і інфармацыі — гэта папера.

Гутарыў Мікола БЕРЛЕЖ.

Маштаб Асобы

У кнізе — мноства ўспамінаў сяброў па вучобе, па рабоце ў горадзе, калег па дыпламатычнай працы. З цікаvasцю чытаюцца «старонкі памяці» ад акадэміка Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі, доктара тэхнічных навук Яўгена Маруковіча, намесніка Старшыні Савета Рэспублікі Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь Міхаіла Матусевіча, міністра інфармацыі і міністра культуры і друку Рэспублікі Беларусь Анатоля Бутэвіча... Вось што, у прыватнасці, згадвае Анатоль Іванавіч: «...прызнаюся, я не раз здзіўляўся, назіраючы за паводзінамі і дзейнасцю Аляксандра Міхайлавіча. Прызнаюся таксама, што многае з згонага вопыту перахаліў і я. Шчырая праўда — падчас няпростых размоў і неабохаднасці прымаць нейкія рашэнні я не раз стрымліваў сябе, перш чым нешта сказаць, пытаннем: а як павёў бы сябе ў гэтай сітуацыі Аляксандр Міхайлавіч? Не падманваю, так было не раз. Нават калі ён быў ужо на высокіх пасадах кіраўніка Мінгарвыканкама, намесніка міністра замежных спраў, Надзвычайнага і Паўнамоцнага Пасла Рэспублікі Беларусь у Балгарыі і Грэцыі па сумяшчальніцтве, а пасля ў Латвіі. Вучыцца ніколі не позна. Асабліва ў такіх людзей, як Герасіменка». І яшчэ: «Згадваю нашы сустрэчы ў замежжы. Беларускі пасол рабіў усё магчымае і немагчымае, каб аб'яднаць вакол Беларусі як мага больш прыхільнікаў — як з ліку нашай дыяспары, так і ўсіх, хто мог бы стаць патрэбным у любой сферы».

Кніга пра шчырага і сумленнага службоўца багата ілюстравана. Выданне — і добры напамін пра тое, што дакументальная публіцыстыка такога характару патрэбна не толькі дзеля памяці пра канкрэтную асобу, а яшчэ і дзеля выхавання моладзі, наступнікаў у здзяйсненні тых вялікіх спраў, што рабілі папярэднікі. «Жыццё Аляксандра Міхайлавіча Герасіменкі — яркі прыклад служэння Радзіме і любімай справе. Ён быў не толькі граматым, таленавітым кіраўніком, але і чалавекам з актыўнай жыццёвай пазіцыяй, яго энергіі і сіле волі можна было толькі пазайздросціць» (Барыс Батура). І такіх сведчанняў і высокіх ацэнак у кнізе пра Аляксандра Міхайлавіча Герасіменку даволі шмат.

Сяргей ШЫЧКО.